

MAGDALÉNA REJŽKOVÁ

román

Přístav

Přístav

Vyšlo také v tištěné verzi

**Pa
se
ka**

Magdaléna Rejzková

Přístav – e-kniha

Copyright © Paseka, 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MAGDALÉNA REJŽKOVÁ

Přístav

PASEKA

Vydáno s laskavou podporou Ministerstva kultury České republiky

MINISTERSTVO
KULTURY

PŘÍSTAV

Copyright © Magdaléna Rejžková, 2023

ISBN tištěné knihy: 978-80-7637-398-3

ISBN ePUB: 978-80-7637-477-5

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7637-478-2

ISBN PDF: 978-80-7637-479-9

PĚT ŽIDLÍ

„Bacha, už jde!“ sykne krysák na krysačku.

„Má bílý šaty, asi se bude vdávat!“

„Šlíš? To by se nestěhovala sem!“

Stoupá jako po sjezdovce, jen místo lyžáků ji tíží kufr, který vleče s sebou. Lehký a prázdný tak, že ho člověk unese sám. Těžký a plný tak, že by to ve dvou šlo líp. Z kopce pomalu stéká žlutá tekutina. Není to tající sníh, vždyť tady nikdy nesněží. Ten čúrek se nebezpečně brzo chystá zasáhnout do jejího života. Nová etapa, a už od začátku smrdí.

Nad ulicí se sklánějí různě vysoké domy. Tady v Přístavu si každý staví, jak ho napadne. Každý tu chce položit svoji cihlu. Stačilo by stoupnout na vrchol sjezdovky a tůknout do jednoho z baráků, popadaly by jako domino.

Mary Lou is back, píše se zlatou fixou na papíře přichyceném spínacími špendlíky na židli se sametovým potahem. Jeden krok, pak úskok stranou, hlavně do ničeho nešlápnout. Tři vpravo a dva zpátky. Tady někde to musí být. Fialové dveře. Barevné truhlíky. Snaha o barvu a zeleň se v prašivé čtvrti cení. Usedne na zápraží a jednou rukou drží kufr, aby se strachy nerozjel zpátky z kopce dolů a nepřešel dvě myši, co se schovávají za matracemi u popelnice.

„Myši? Si z nás dělá srandu?“

Hlavně se nedívat okolo. Nedívá se. Nedívá. Dělá, že se nedívá. Ale už se zase dívá! Hodně se dívá! Zírá! Čučí jak vyoraná krysa. Rychle vymyslet variantu, jak dělat, že se nedívá. Fiktivní telefonát! Ten už v životě zachránil nejednu situaci. Zvedne mobil. Ahoj, jojo, a ty? Poslouchá dlouhé mlčení fiktivního volajícího a s věrohodnými pauzami odpovídá. Tady taky hezky, sluníčko, sem tam obláček... Odpovídá na nepoložené otázky a přitom fascinovaně zírá na bujné mráčky nadýmající se v podprdách před jejíma očima...

Jedna židle, dvě židle... pět židlí.

„Hlavně že jsme jí říkali, že tahle ulice je tak trochu speciální!“

Speciální? Tak trochu speciální? Kurva! Tahle ulice je kurva speciální! Jedna vedle druhé tu doklepávají svoje poslední roky, vykydnuté na rozviklaných židlích jak zaschlý vyžvejkáný žvejkačky, který už nikdo nikdy neodlepí. Prsa lezou z výstřihů jak žluklá kaše z Hrnečku vař, co se s přibývajícím věkem nebezpečně přibližují zemi. Proč na ni ty báby tak zírají?

Záchrana. Sympatický kolemjdoucí! Kluk v dresu místního fotbalového klubu se na ni mile usmívá... počkat... nejenom že se usmívá... on se mlsně olizuje! A pak přímo před ní flusne na zem. Snad si nemyslí, že tady taky pracuje... „Já jenom čekám na klíče, jenom tu čekám na klíče, blbečku!“ vyjede na něj.

Zaboří hlavu hlouběji do mobilu a ruku do květináče. Zaprášené kytky v truhlíku jsou pořád lepší než uvadající květinčky na židlích. Snaž se myslet pozitivně. Aspoň budeš mít před domem zahrádku. Speciální zahrádku... Do nosu ji praští marihuovaný smrádek a do ramene kluk.

„Nazdár, sorry že to tak trvalo. Počkej, pomůžu ti. V tom táhneš celej svůj život, ne?“ funí budoucí spolubydlící po úzkých točitých schodech do čtvrtého patra.

„Tak ho prosím tě nevysyp, už tak moc nedrží pohromadě.“

„Já jsem Pablo a tohle je moje holka Lily, tak ať se ti s námi dobře bydlí.“

„Opouštím tě!“

„Ne, teď ne, vždyť čekáme dítě!“

„Nikdy jsem tě nemiloval, táhni!“

Klára sedí ve svém pokoji, hlavu v dlaních, zadek na kufru s pomačkaným životem, a dělá, že neslyší. Ulice plná kurev a dva pošahaní spolubydlící, parádní začátek. Počká,

až hádka utichne, a vplíží se do kuchyně, aby si rychle udělala lečo.

*Slzy, slzy, osuším je brzy,
slz už mám dost, už chci jen radost!*

Nadskočí úlekem i trapností. Ta dementní říkanka jí za to málem ani nestojí, ale nakonec se přece jen otočí. Bílá maska s červeným nosem. „Promiň, že jsem se nepředstavil, jsem Bob, klaun, který přináší radost a bydlí tu s vámi,“ zaskřehotá skřípavým hlasem zpoza masky její spolubydlící Pablo. Ďábelsky se zasměje a strhne škrabošku. „Promiň, já ti asi neřekl, že jsme s Lily herci, co? Zrovna jsme trénovali divokou manželskou hádku na příští představení. Mimochodem dneska máme na večeři hosty, jsi zvaná.“

Salát? Máme! Paštiku? Máme! A jako dezert? Krém bryléé! Pozoruje herecké duo obratně manipulující v miniaturní kuchyni. Nikdy do sebe nevrází, devět let jízdy v tandemu dělá svoje.

Ahoj. Ahoj. Bizu. Bizu. Pierre. Lucie. A tohle je Klára, naše nová spolubydlící.

„Těší mě, Kláro, slyším, že máš trochu přízvuk, odkud jsi?“

„Z Čech.“

„Z Československa?“

„No, jakože z Prahy, jak tam jezdíte chlastat levný pivo,“ udělá blbý vtíp Klára.

„A koukat na hezký holky,“ zasměje se zase Pierre vlastnímu blbému vtípu.

„Kolik ti vlastně je?“

„Něco přes třicet...“

„A kterejpak námořník tě sem přitáhnul?“

Klára mlčky pozoruje bramboru kutálející se po talíři.

„Totiž promiň, nebo snad námořnice? To je v pohodě, tady v Přístavu jsme otevřený všemu, víš...“

„Asi tě zklamou, ale ani to ne.“

„Jo, takže práce?“

„No, ani ne. Přijela jsem před rokem na stáž, ta nedávno skončila, tak jsem si říkala, že bych tu ještě chvíli zůstala... Občas něco píšu, tak k tomu teď hledám brigádu. Celkem se mi tu líbí a zpátky se mi nechce, takže asi životní zkušenost, pokud to potřebuješ nějak definovat.“

„Tak to jsi tu správně, tahle ulice je škola života s rozšířenou výukou tělesné výchovy, jen bacha na kotrmelce!“

Tak plný stůl dlouho neviděla. První rok v Přístavu bydlela se stážisty, co přežívali na pizze a těstovinách, teď nevěděla, co z padesáti chodů ochutnat dřív.

„Tuhle paštiku musíš zkusit, je delikatesní! Dělala ji moje babička. A tenhle sýr z hor jsme koupili speciálně na dnešek, dej si k němu tohle víno, podtrhuje jeho lehce ovocnou chuť, uvidíš. Neboj, samozřejmě bio, takže zejtra máš čistou hlavu. Jo, a co je vlastně typický jídlu u vás?“

„Asi svíčková, jakože svíčka... samozřejmě bio... nebo guláš.“

Klára začne popáté za poslední týden popisovat guláš s naučenou vtipnou poznámkou, že se nemá plést s gulagem, jak se tu občas místním stává. Když dojdou témata a je potřeba diskutovat o něčem politicky korektnějším, než že je vám třicet, jste v cizím městě a nikomu – vám vlastně ze všech nejvíc – vůbec není jasné proč, guláš a svíčková přijdou vždycky vhod. Občas přidá pojednání o knedlíku, čímž může získat až deset minut konverzace k dobru, štrúdl se dá sfouknout za pět minut, bábovka za dvě a pivo naopak natáhnout, jak jen je potřeba, jen ať se osazenstvo unudí k smrti.

Pierre zalituje, že otázku ze slušnosti vůbec položil, a vymluví se, že musí jít kouřit na balkon.

„Nenakláněj se tolik, ať nevyletíš i se zábradlím.“

Pablo chytne Pierra za rameno. Ten reflex ho naučily předešlé návštěvy, jedna jako druhá hypnotizované balkonem jako malé děti, které chtějí aspoň na chvíli z výšky sledovat zakázané představení.

„No, aspoň by to bylo do měkkýho. Mezi kozy, mezi vozy, pěkněj výhled tu máte!“

A stejně jako u všech návštěv nakonec místo varování zůstane na balkoně s ním a rád se k zakázanému představení připojí.

„Občas si děláme čárky, když vidíme klienta.“

„Myslíš, že maj nějaký permanentky?“

„Jakože slevy pro stálý klienty? Každý desátý šukání grátis!“

„Stopro, ale tyhle vyžilý báby to snad musej dělat doslova za hubičku.“

„Fuj, takovou hubičku bych teda nechtěl. Představ si, jak se na tebe lepší tahle vráščitá pusa s rozpatlanou rtěnkou okolo.“

„Vy jste nechutný, kluci. Pojdte jíst!“ volá na ně Lily z obýváku.

„Kompletbába je za čtyřicet eur, na kuřbábu ti prej stačí deset.“

„To je levnější než lehátko v Sán Tropé!“

„A dost. Ke stolu!“

„Už jste slyšeli o Martinovi a Evě? Prej jim to pořád nejde...“

„Co jim nejde?“

„No tóóó...“

„Jo tohle, no měli by máknout, vždyť jí táhne na sedmatřicet.“

Klára se modlí, ať někdo vytáhne svíčkovou.

„A jak je to u vás, Kláro? Je normální, že holky v tvým věku... teda jakože starší, víš, jak to myslim... nemaj...“

A je normální, že se tady kluci v tvém věku převlíkají za klauny?
První odpověď, co jí napadne, raději polkne s bramborou.

„Je to divný, vid', takový holky jako ty, vypadaj v pohodě, a často jsou samy, čím to je? Že by se český květinky nikdo neujal? Neříkej mi, že holka jako ty nemá aspoň nějakýho nabíječe. No?“

Osazenstvo stolu se popadá smíchy a čeká, až Klára fakticky ospravedlní existenci svého živočišného druhu, v nejlepším případě s detailní přednáškou o svém sexuálním životě. Ptám se vás snad já, jak často spolu spíte? Koukat na Lilyiny prsa musí bejt po těch devíti letech celkem nuda, ne? A co ty, Lily, máš vedle Pabla taky nějakýho nabíječe? Společensky stanovená normalita ale podobné otázky tiše přikryje pod ubrus. V tomhle městě se jí líbí, že trapné ticho vždycky může přerušit... Dezert! Přišel čas na dezert! Stačí se lžičkou zanořit do čokoládové pěny a pak už jen... odpadnout do postele.

Světlo z pouličních lamp ozařuje střechy okolních domů, jednu křivější než druhou. Oprýskaný nelad. Nepravdivost. Nenormálnost. Takový holky jako ty... Třicátnice v pohodě. Podezřelý. Jezdí, kam chtějí, nemají muže, ženu ani kariéru. Přemýšlejí, zajímají se a nedejbože u toho ještě nějak vypadají, nebo se přinejhorším i cítí. To už si dovolu- jí moc. Kdyby byla chlap, možná by to dotáhla na hvězdu místního společenského života. Tajemný dobrodruh z Východu bez závazků! U chudinky z Východu můžeme aspoň doufat, že si najde slušnou partii ze Západu, která spasí její život. Přitom tu zná tolik chlapů-cizinců, kterých se nikdo nikdy neptá na to, jak se vůbec opovažují vyrazit do ciziny sami. Je sama poprvé v životě, a tak zatím neví, jestli je to volba, úděl, nebo životní etapa, ale aspoň se to snaží zjistit. Gratulace všem, jejichž život se řídí podle kalkulačky. To už dnes nemáme právo chvíli jen tak žít a hledat odpovědi,

třeba právě tady? Právo občas nevědět? Nebo je Klára vážně porouchaná, a jenom si to nechce přiznat? Její myšlenky nabíraly na filozofických obrátkách, když je přerušil jekot z ulice.

Kreténe vypíčeněj! Ty jsi vypíčená a stará! Vrať mi ty prachy!

A bydlet v ulici plný podivných existencí je volba, úděl, nebo životní etapa? Ani tohle ještě neví, zatím to každopádně vypadá na celkem dobrej úlet.

Čtyři čtverce z IKEA nalepila šejdrem. Kubisti by jásali. Nohy odskočily napravo od těla, krk se zase vlní nalevo od hlavy. Má to tak se vším, celek jakžtakž drží pohromadě, ale spousta dílů divně trčí. S přibývajícím věkem se čas před zrcadlem stává přece jen o něco snesitelnější. Naštěstí už jsou pryč období batikovaných triček, vytahaných mikin, sukní přes kalhoty, krátkých rukávů přes dlouhé a podobných výstřelků. Vzpomíná na gymnaziální výlety do Kenvela a Benettonu, kde si s kamarádkami zkoušely džíny, které jim měly zaručit jistější pozici ve ztraceném světě, ale ony na ně samozřejmě nikdy neměly. Směje se při představě, jak dnes tytéž kamarádky uvědoměle nosí své oblečení na bazary a předhánějí se, kdo víc šetří svět.

Sundá z ramínka model odcházejícího léta – dlouhé černé šaty. Celkem jí sluší. Ne že by tím byl její život spokojenější, ale ještě před pár lety by řekla, že jí nesluší nic. Nohy moc krátké, břicho rozkydlé, ruce sádelnaté, štěstí že zadek někdo vymyslel vzadu, aby na něj nebylo vidět. Teď řeší důležitější věci, na kila nezbyvá čas. Ten možná koneckonců nezbyvá ani na to, aby se za dvacet minut dostala na pohovor!

Běží po schodech a jednou rukou si přidržuje šaty, aby nezakopla. Šusem sjíždí na hlavní třídu.